

Да ли се плаћа порез на поклон, односно порез на пренос апсолутних права у конкретној правној ситуацији код улагања права својине на идеалном делу непокретности у капитал друштва са ограниченом одговорношћу (по основу уговора о уносу додатног улога)?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-01338/2008-04 од 24.2.2009. год.)

Порез на пренос апсолутних права плаћа се код преноса уз накнаду права из члана 23. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01 ... 5/09, у даљем тексту: Закон), као и код преноса који су одредбом члана 24. Закона уподобљени са преносима уз накнаду, осим када се на конкретан пренос плаћа порез на додату вредност, у складу са законом којим се уређује порез на додату вредност (члан 24а став 1. Закона), или када се у складу са одредбама чл. 31. до 31б Закона оствари право на пореско ослобођење.

На право својине на непокретности које поклонопримац прими на поклон – плаћа се порез на поклон (члан 14. став 1. у вези са чланом 2. став 1. тачка 1) Закона), осим у случајевима који су изузети од опорезивања овим пореским обликом (сагласно одредбама члана 14. ст. 6. до 8. Закона), односно када се оствари право на пореско ослобођење (сагласно одредбама чл. 20. и 21. Закона).

У складу са одредбама члана 54. став 1. и став 2. тачка 2) подтачка (2) Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02 ... и 61/07), у вези са одредбом члана 39. Закона, утврђивање пореза на поклон, односно на пренос апсолутних права је делатност Пореске управе, која се састоји у издавању управних аката, односно у предузимању законом прописаних радњи, којима се установљава постојање појединачне пореске обавезе и одређују порески обвезник, пореска основица и износ пореске обавезе.

Према томе, и у конкретном случају је утврђивање пореза на поклон, односно на пренос апсолутних права, у надлежности пореског органа, а не Сектора за фискални систем Министарства финансија.

При томе, Министарство финансија указује да је правни основ за утврђивање и наплату пореза на пренос апсолутних права, односно пореза на наслеђе и поклон, као и за остваривање права на ослобођење од плаћања тих пореза Закон, а не судска пракса.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о управним споровима („Сл. лист СРЈ“, бр. 46/96) прописано је да у управним споровима судови одлучују о законитости аката којима државни органи и предузећа, или друге организације које врше јавна овлашћења, решавају о правима или обавезама физичких лица, правних лица или других странака у појединачним управним стварима. Према томе, пресуда Врховног суда Србије донета у управном спору којом је одлучено о законитости коначног појединачног акта нема карактер општег акта по основу кога би се остваривало право на ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права.